

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Bdžocha a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí 26. júla 2011 v trestnej veci proti obvinenému **R. J.**, pre trestný čin lúpeže § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ zákona č. 300/2005 Z. z. – Trestný zákon (ďalej len „Tr. zák.“) a iné o dovolaní obvineného R. J. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Ľ. Š. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 25. februára 2010, sp. zn. 5 To 68/2009, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného R. J. **o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Nitra z 22. októbra 2009, sp. zn. 1 T 43/2008, bol obvinený R. J. uznaný za vinného pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b/ zákona č. 140/1961 Zb. – Trestný zákon (účinný do 31. decembra 2005, ďalej len „Trestný zákon“) a iné, na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 14. októbra 2003 v čase o 13:10 hod. vošiel do predajne J. v obci P., okres N. Z., kde využil neprítomnosť zákazníkov a po nákupe, potom ako mu predavačka T. A. vracala finančnú hotovosť, obžalovaný náhle z vrečka svojej bundy vytiahol slzotvorný sprej, nezisteného druhu a s týmto nastriekal poškodenej T. A. do očí, na čo sa poškodená rozbehla ku dverám predajne, kde ju obžalovaný R. J. chytil a sotil smerom dovnútra predajne, v dôsledku čoho spadla na zem, kedy obžalovaný z otvorenej pokladne odcudzil finančnú hotovosť vo výške 2 563,70 Sk (85,10 eur) a keď chcel z predajne ujsť, poškodená T. A. ho chytila za nohu, na čo jej opätovne nastriekal slzotvorný sprej do očí, poškodená ho pustila, obžalovaný z predajne ušiel a svojím konaním spôsobil poškodenej T. A. poranenie očí, ktoré

si vyžiadalo dobu liečenia v trvaní dva dni a pre C., spotrebné družstvo, spôsobil škodu vo výšku 2 563,70 Sk (85,10 eur),

2/ dňa 17. novembra 2003 o 00:30 hod. v katastrálnom území mesta Š., okres L. asi 100 m od cestného označenia mesta Š. prišli s už odsúdeným R. B., už odsúdeným T. B. a P. N. na vozidle B. čiernej farby, vlastníka P. N., napadli P. N. a R. B. pešo idúceho M. V., ktorého bili a kopali a po jeho páde na zem, mu zobrali peniaze v hotovosti 2 300 Sk (76,35 eur), doklady a CD nosiče, pričom obžalovaný R. J. mu zabral mobilný telefón značka N., výrobné číslo X., z miesta činu odišli do Š., asi o 5 minút sa vrátili a R. B. a P. N. opäť napadli M. V., pričom už odsúdený T. B. stiahol poškodenému z nôh botasky zn. N. v hodnote 2 490 Sk (82,65 eur) a obžalovaný R. J. mu vzal nabíjačku k mobilnému telefónu , ktorým svojim konaním spôsobil poškodenému M. V. škodu vo výške 7 000 Sk (232,36 eur) a

3/ dňa 18. apríla 2008 predložil vo V., a. s., pobočka v Š. žiadosť o úverový produkt „Flexipôžička“, číslo X. vo výške 250 000 Sk, pričom k žiadosti doložil potvrdenie o závislej činnosti od zamestnávateľa L. so sídlom D. B. a výpisy z účtu z banky K., Maďarská republika, avšak preverovaním dokladov bolo zistené, že predložené doklady sa nezakladajú na pravde a z toho dôvodu bola predmetná žiadosť o poskytnutie úveru zamietnutá a v prípade, že by mu bol úver schválený a vyplatený, V., a. s., M., B., I: X by bola spôsobená škoda vo výške 250 000 Sk (8 298,47 eur).

Za to mu bol podľa § 234 ods. 2 Trestného zákona uložený úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 11 (jedenásť) rokov.

Podľa § 35 ods. 3 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Senica z 20. apríla 2007, sp. zn. 3 T 85/2006, ktorý bol obžalovanému doručený 14. augusta 2007 a ktorý nadobudol právoplatnosť 23. augusta 2007, ako aj výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Nové Zámky z 11. júna 2007, sp. zn. 2 T 91/2007, ktorý bol obžalovanému doručený 12. decembra 2007 a ktorý nadobudol právoplatnosť 12. decembra 2007.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona bol obvinený na výkon trestu odňatia slobody zaradený do I. nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 44 Tr. zák. súd vo vzťahu k pokusu trestného činu úverového podvodu podľa § 14 ods. 1 k § 222 ods. 3 Tr. zák. upustil od uloženia ďalšieho trestu.

Na podklade odvolania obvineného a okresného prokurátora proti prvostupňovému rozsudku Krajský súd v Nitre rozsudkom z 25. februára 2010, sp. zn. 5 To 68/2009, rozhodol tak, že

podľa § 321 ods.1 písm. b/, písm. d/ Tr. por. napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného R. J. uznal za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ s použitím § 138 písm. a/ Tr. zák. a iné na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 14. októbra 2003 v čase o 13:10 hod. vošiel do predajne J. v obci P., okres N. Z., kde využil neprítomnosť zákazníkov a po nákupe, potom ako mu predavačka T. A. vracala finančnú hotovosť, obžalovaný náhle z vrečka svojej bundy vytiahol slzotvorný sprej, nezisteného druhu a s týmto nastriekal poškodenej T. A. do očí, na čo sa poškodená rozbehla ku dverám predajne, kde ju obžalovaný R. J. chytil a sotil smerom dovnútra predajne, v dôsledku čoho spadla na zem, kedy obžalovaný z otvorenej pokladne odcudzil finančnú hotovosť vo výške 2 563,70 Sk (85,10 eur) a keď chcel z predajne ujsť, poškodená T. A. ho chytila za nohu, na čo jej opätovne nastriekal slzotvorný sprej do očí, poškodená ho pustila, obžalovaný z predajne ušiel a svojím konaním spôsobil poškodenej T. A. poranenie očí, ktoré si vyžiadalo dobu liečenia v trvaní dva dni a pre C., spotrebné družstvo, spôsobil škodu vo výšku 2 563,70 Sk (85,10 eur),

2/ dňa 17. novembra 2003 o 00:30 hod. v katastrálnom území mesta Š., okres L. asi 100 m od cestného označenia mesta Š. prišli s už odsúdeným R. B., už odsúdeným T. B. a P. N. na vozidle B. čiernej farby, vlastníka P. N., napadli P. N. a R. B. pešo idúceho M. V., ktorého bili a kopali a po jeho páde na zem, mu zobrali peniaze v hotovosti 2 300 Sk (76,35 eur), doklady a CD nosiče, pričom obžalovaný R. J. mu zabral mobilný telefón značka N., výrobné číslo X., z miesta činu odišli do Š., asi o 5 minút sa vrátili a R. B. a P. N. opäť napadli M. V., pričom už odsúdený T. B. stiahol poškodenému z nôh botasky zn. N. v hodnote 2 490 Sk (82,65 eur) a obžalovaný R. J. mu vzal nabíjačku k mobilnému

telefónu , ktorým svojím konaním spôsobil poškodenému M. V. škodu vo výške 7 000 Sk (232,36 eur) a

3/ dňa 18. apríla 2008 predložil vo V. a. s., pobočke v Š. žiadosť o úverový produkt „Flexipôžička“, číslo X. vo výške 250 000 Sk, pričom k žiadosti doložil potvrdenie o závislej činnosti od zamestnávateľa L. so sídlom D. B. a výpisy z účtu z banky K., Maďarská republika, avšak preverovaním dokladov bolo zistené, že predložené doklady sa nezakladajú na pravde a z toho dôvodu bola predmetná žiadosť o poskytnutie úveru zamietnutá a v prípade, že by mu bol úver schválený a vyplatený, V., a. s., M., B., I:X by bola spôsobená škoda vo výške 250 000 Sk (8 298,47 eur).

Za to mu súd v bode I. výroku o treste podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. pri zistení poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. k/ Tr. zák. a nezistení žiadnej priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 a podľa zásad uvedených v § 41 ods. 2 Tr. zák. uložil úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov a 5 (päť) mesiacov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výroky o treste trestného rozkazu Okresného súdu Nové Zámky z 23. marca 2005, sp. zn. 1 T 44/2005, ktorý bol obžalovanému doručený 1. apríla 2005 a právoplatnosť nadobudol 12. apríla 2005 a trestného rozkazu Okresného súdu Nové Zámky z 11. júna 2007, sp. zn. 2 T 91/2007, ktorý bol obžalovanému doručený 12. decembra 2007 a ktorý nadobudol právoplatnosť 21. decembra 2007, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol obvinený na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

V bode II. výroku o treste mu súd podľa § 222 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., pri nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 Tr. zák., ani priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. ho zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti vyššie uvedenému rozsudku krajského súdu podal obvinený R. J. písomným podaním z 30. apríla 2010 (doručeným súdu prvého stupňa 5. mája 2010) prostredníctvom obhajcu JUDr. L. Š. dovolanie.

Dovolateľ sa ním domáhal zrušenia rozsudku Krajského súdu v Nitre s tým, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa podané dovolanie opiera. Zároveň navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil aj jemu predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Nové Zámky a prikázal tomuto súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V dovolaní poukázal na naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por.

Dovolateľ namietal, že rozsudok krajského súdu je absolútne nevykonateľný, nakoľko v ňom súd nerešpektoval zákonné ustanovenia upravujúce ukládanie trestu odňatia slobody obsiahnuté v § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva nemožnosť uloženia dvoch trestov odňatia slobody súčasne. Pochybenie vidí v tom, že jedným rozsudkom bol uložený úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody, ako aj iný samostatný trest odňatia slobody, pričom nie je zrejmé, ako si odvolací súd predstavoval výkon takto uložených trestov, či by mal súčasne vykonávať dva nepodmienečné tresty odňatia slobody alebo by mal najskôr vykonať jeden z nich a následne začať s výkonom druhého. Ani jedna z možností však nie je právnym poriadkom Slovenskej republiky upravená a žiadny z platných právnych predpisov ju neumožňuje. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu, čo do výroku o trestoch, je po obsahovej stránke nesprávne, neurčité a nie je ho možné žiadnym právne prípustným spôsobom vykonať.

Ďalej uviedol, že z výpovedí svedkov T. B. a R. B. je preukázané, že sa fyzického útoku na poškodeného M. V. nezúčastnil, práve naopak P. N. v útočení bránil tým, že na neho spolu s T. B. kričali, aby ho už nebil. Svojím konaním teda nenaplnil skutkovú podstatu trestného činu lúpeže, nakoľko aj veci, ktoré mal odcudziť

poškodenému len našiel na zemi. V danom prípade nebol preukázaný ani jednotiaci zámer spolupáchateľov pri použití násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, preto okresný súd, ako aj krajský súd pochybili, keď zistený skutkový stav nesprávne právne posúdili.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. oprel o skutočnosť, že okresný súd v súvislosti so skutkom uvedeným v bode 3/ zamietol návrh na vykonanie dôkazov týkajúcich sa jeho majetkových pomerov. Vôbec sa nezaoberal tým, že banke by v prípade schválenia a poskytnutia predmetného úveru nebola vznikla žiadna škoda, nakoľko mal dostatok finančných prostriedkov na jeho riadne splácanie aj s príslušným úrokom, čo mohlo byť v konaní dokázané. Rovnako zamietol aj návrh jeho obhajcu na doplnenie dokazovania o výsluch svedkyne M. U., ktorá by poskytla zásadné informácie pre rozhodovanie o vine a treste. Tieto nedostatky neboli odstránené ani v konaní o odvolaní na súde druhého stupňa, pričom tak došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu garantovanom Ústavou Slovenskej republiky, ako aj Trestným poriadkom.

Poukázal aj na nesprávny výpočet trestnej sadzby trestu odňatia slobody, pretože krajský súd mal za použitia ustanovenia § 42 ods.2 Tr. zák. najskôr zvýšiť zákonom ustanovenú hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu, následne ju znížiť podľa ustanovení § 38 ods. 3 Tr. zák. a trest uložiť v hornej polovici takto vypočítanej trestnej sadzby. Ak by súd postupoval týmto spôsobom, mohol mu byť uložený trest odňatia slobody aj pod 10 rokov.

Konštatoval tiež, že uložený úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov a 5 (päť) mesiacov, ktorý mu bol uložený za skutky uvedené v bodoch 1/ a 2/, je podľa jeho názoru neprimeraný. Súd totiž mohol pri ukladaní trestu prihliadať aj na inštitút mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 Tr. zák.

Na záver uviedol, že vzhľadom na dlhú dobu trestného stíhania, ktoré už trvá viac ako šesť rokov, nemožno v danom prípade hovoriť o vybavení veci v primeranej lehote a bez zbytočných priťahov, nakoľko ani samotný rozsudok odvolacieho súdu pre chyby neobstojí. Krajský súd nerešpektoval právo na obhajobu, neskúmal skutkový stav v takom rozsahu, ako podľa zákona mal, pochybil pri výpočte trestnej sadzby a napokon vec nesprávne právne posúdil.

Prvostupňový súd v súlade s § 376 Tr. por. doručil dovolanie obvineného Okresnej prokuratúre Nové Zámky a poškodeným, T. A., M. V., V., a. s., C., zdravotnej poisťovni, a. s., pričom k podanému dovolaniu sa vyjadril len prokurátor okresnej prokuratúry.

Prokurátor okresnej prokuratúry zastáva názor, že krajský súd sa pri rozhodovaní nedopustil žiadnych hmotnoprávných ani procesných pochybení, skutkový stav bol správne a úplne zistený a trest, ktorý bol obvinenému R. J. uložený, rešpektoval všetky ustanovenia Trestného zákona vzťahujúce sa na ukladanie trestov. Napadnuté rozhodnutie preto považuje za zákonné a odôvodnené a podané dovolanie za účelové v snahe zbaviť sa viny a trestnej zodpovednosti. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Po tomto postupe predložil okresný súd dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1 a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu však dospel k záveru, že dovolaťom namietané dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por. v posudzovanom prípade splnené neboli.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu (písm. c/)

rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť (písm. i/).

Najvyšší súd Slovenskej republiky na úvod poukazuje na to, že právo na obhajobu osoby, proti komu sa vedie trestné stíhanie je upravené v § 2 ods. 9 Tr. por. a jeho zmyslom je zabezpečiť obhajovanie jej práv a ochranu zákonných záujmov, ako aj prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu a správne rozhodnutiu.

Právo na obhajobu v sebe zahŕňa právo na osobnú obhajobu, právo nechať sa obhajovať obhajcom, ktorým môže byť len advokát, právo na povinnú obhajobu, ako aj povinnosť orgánov činných v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace proti obvinenému a okolnosti svedčiace v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávať dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Zároveň aj predstavuje vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

V zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je potrebné zásadné porušenie práva na obhajobu chápať najmä ako porušenie ustanovení o povinnej obhajobe.

Obvinený v podanom dovolaní neuviedol ani jednu relevantnú skutočnosť, ktorá by preukazovala, že v posudzovanom prípade bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu. Obvinený tento dovolací dôvod videl najmä v tom, že konajúce súdy nevykonali obhajobou navrhované dôkazy.

Zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných zákonným spôsobom a procesne (rozhodnutím súdu) podložené zamietnutie dôkazných návrhov obvineného nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., v zmysle tohto ustanovenia, **dovolanie**, ako mimoriadny opravný prostriedok, **je určené k náprave**

právných pochybení vo veci samej, pokiaľ tieto pochybenia spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva, nie však z hľadiska procesných predpisov.

Východiskom pre existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení skutku je popis skutku, ako bol ustálený v príslušnom výroku napadnutého rozhodnutia vo veci samej. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd. S odkazom na uvedený dovolací dôvod sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že išlo o iný trestný čin. Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu sa teda týka nesprávnosti právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného konania a ktorý je v meritórnom súdnom rozhodnutí spravidla vyjadrený v tzv. skutkovej vete výrokovej časti rozhodnutia.

Za nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia sa považuje nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Tr. zák.), pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Tr. zák.), súhrnného trestu (§ 42 Tr. zák.) a pod.

Námietka obvineného vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., že vykonanými dôkazmi nebola preukázaná subjektívna stránka žalovaného činu, nakoľko chýbal jednotiaci zámer spolupáchateľov v úmysle zmocniť sa cudzej veci, nemôže obstať, pretože v zmysle § 20 Tr. zák. **o spáchanie trestného činu spoločným konaním ide aj vtedy, ak jednotlivé zložky spoločnej trestnej činnosti síce samej osobe konanie nenapĺňajú, vo svojom súhrne však predstavujú konanie opísané v príslušnom ustanovení osobitnej časti** (napr. spolupáchateľom na trestnom čine lúpeže podľa § 188 je aj páchatel', ktorý sa zmocňuje cudzej veci, využívajúc skutočnosť, že jeho spolupáchateľ zatiaľ s použitím násilia prekoná odpor poškodeného).

Obvinený ďalej namietal, že pri ukladaní trestu bola pri aplikácii asperačnej zásady nesprávne vypočítaná trestná sadzba za skutky uvedené v bodoch 1/ a 2/ rozsudku, ako aj to, že mu boli uložené dva samostatné tresty odňatia slobody popri sebe.

Z ustálenej súdnej praxe (konkrétne z uznesenia Krajského súdu v Trenčíne z 8. apríla 2009, sp. zn. 23 T 1/2009, publikovaným v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky v čísle 4/2009, pod poradovým číslom 32, na strane 7) vyplýva, že **ak pri rozhodovaní o treste majú byť použité ustanovenia o úprave trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona z dôvodu uvedeného v § 38 ods. 3, ods. 4, ods. 5, ods. 6, § 39 ods. 4 a § 41 ods. 2 Tr. zák., konkrétne rozpätie trestnej sadzby sa určí tak, že najprv sa urobí úprava trestnej sadzby podľa príslušných ustanovení § 38 Tr. zák. Následne sa vykoná úprava takto stanovenej trestnej sadzby podľa režimu § 41 ods. 2 Tr. zák. a napokon sa určí konkrétne rozpätie trestnej sadzby podľa § 39 ods. 4 Trestného zákona.**

K uloženiu dvoch samostatných trestov odňatia slobody Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že ide o bežnú prax všeobecných súdov Slovenskej republiky, čo nemožno považovať za naplnenie niektorého z obvineným uplatnených dovolacích dôvodov, ani žiadneho iného dovolacieho dôvodu taxatívne vymedzeného v § 371 ods. 1 Tr. por.

Na podklade týchto úvah a citovaných zákonných ustanovení Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, spôsobom uvedeným vo výroku tohto uznesenia, pretože dospel k záveru, že dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por. v posudzovanom prípade splnené neboli.

Na záver najvyšší súd poukazuje na to, že okresný, ako aj krajský súd pochybili, keď jeden z dvoch uložených trestov odňatia slobody označili za „úhrnný a súhrnný“, pričom takéto slovné spojenie Trestný poriadok nepozná. Pri súbehu trestných činov je možné uložiť buď úhrnný, alebo súhrnný trest odňatia slobody. Vzhľadom na to, že súdy vo svojich rozhodnutiach zrušili aj výroky o treste dvoch trestných rozkazov, mal byť tento trest pomenovaný ako súhrnný. Tento formálny nedostatok však nemal vplyv na správnosť a zákonnosť rozhodnutia vo veci samej.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 26. júla 2011

JUDr. Emil B d ž o c h, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Ivančíková